

РЕШЕНИЕ

№ 39235

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8945** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания. Образувано е по касационна жалба на В. И. К., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап. 2, срещу Решение № 2417 от 01.07.2025 г., постановено по НАХД № 5281/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 99-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № СОА23-РД11-6/04.01.2023 г., издадено от заместник-кмета на Столична община /СО/, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП. В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение, като постановено при неизяснена фактическа обстановка, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при несъответствие със събраните пред въззивната инстанция доказателства. Като аргумент за незаконосъобразност на обжалвания акт се твърди издаването на АУАН в нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН, поради липса на двама свидетели и издаването му въз основа на докладна записка, която не била представена към доказателствения материал. На следващо място са наведени доводи за несъответствие на мястото на нарушението в докладната записка, АУАН и НП, което пречат за защитата на санкционираното лице. Твърди се и неяснота относно действието на нарушения пътния знак, като в докладната записка и АУАН било посочено „25 метра“, а в НП „23 метра“, което съдът неправилно приел за техническа

грешка, която била отстранена по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН с обжалваното НП. Като самостоятелно основание за неясна фактическа обстановка е посочено и обстоятелство, че липсвало обозначени за край на ограниченията, въведени със знака. Въз основа на така изложените аргументи се иска отмяна на обжалваното решение и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът по касационната жалба – заместник кмет на Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва касационната жалба и моли решението да се остави в сила. Счита, че основанията посочени в касационна жалба са необосновани, тъй като решението на въззивния съд е изключително подробно и обсъжда всички пропуски, които се посочват в касационната жалба, както и, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателката. Обръща внимание, че по т. 1 от касационна жалба вече има произнасяне на АССГ по предходното касационно обжалване и той е отчел, че не е налице съществено процесуално нарушение във връзка със свидетелите, които са посочени в АУАН. Поддържа, че от събраните по делото доказателства безспорно е установено извършеното нарушение, като всички събрани писмени и свидетелски показания свидетелстват за това. Претендира юрисконсултско възнаграждение в справедлив размер, определен от съда. Алтернативно, прави възражение за прекомерност на подадения списък с разноски към касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С обжалваното въззивно решение е потвърдено Наказателно постановление № СОА23-РД11-6/04.01.2023 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на В. И. К., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

За да постанови този резултат, Софийски районен съд е приел от фактическа страна следното:

На 24.11.2022 г. около 14:50 часа свидетелят К. К. – полицай в Сектор „Общинска полиция“ при Отдел „Охранителна полиция“ - СДВР установил, че в [населено място], на [улица]срещу номер 30, с посока към [улица]бил паркиран лек автомобил марка „Шкода“, модел „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] в зоната на действие на пътен знак В27, Т17 (23 метра) и Т18.1, а именно били забранени престоят и паркирането на разстояние до 23 метра след знака, като нарушителите се отстранявали принудително с репатрираща машина. Установено е, че автомобилът бил паркиран от В. К. на около 10-15 метра след забранителния знак, тоест в рамките на посочените 23 метра, което наложило превозното средство да бъде отстранено принудително с репатрираща машина и откарано на наказателен паркинг в[жк]. По-късно на същия ден на наказателния паркинг се явила В. К., на която свидетелят А. Г. обяснил за извършеното нарушение, което тя оспорила и срещу нея бил съставен АУАН № 003439 от 24.11.2022 г. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП. Актът ѝ бил връчен лично, а тя го подписала с отбелязване, че била паркирала извън

посочените 23 метра и липсвала маркировка на пътното платно. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел на неговото съставяне.

Въз основа на АУАН било издадено НП № СОА23-РД11-6 от 04.01.2023 г., с което за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата, на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева на основание чл.183, ал.2, т.1 от ЗДвП.

Въззивният съд приел за безспорно доказана възприетата от административно-наказващият орган фактическа обстановка въз основа на събраните гласни доказателства от свидетелите К. К. и А. Г., както и от приложения снимков материал на нарушението. Със свидетелските показания на свидетеля К. било установено, че имало пътен знак, който забранявал престоя и паркирането на разстояние до 23 метра след знака, а процесният автомобил бил паркиран на около 10-15 метра от знака в зоната на действие на посочените 23 метра. Със свидетелските показания на свидетеля Г. било установено, че същият съставил акта по докладна записка, изготвена от полицаи от Общинска полиция, който е присъствал на мястото на нарушението и е разпоредил вдигането на автомобила, установяванията в която били потвърдени от постъпилия на по-късен етап снимков материал.

От правна страна, СРС приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на санкционираното лице да се защити.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съгласно чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП. Спазени са императивните изисквания на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и сроковете по чл.34 от ЗАНН. В АУАН и НП са посочени времето и мястото, където е извършено нарушението. Приел е, че нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административното обвинение. Установил е правилно приложение на законови разпоредби и основаниято, на което се налага глобата. В мотивите на въззивното решение е посочено, че действително е била допусната техническа грешка в акта при посочване на метрите на действие на пътния знак, като в акта са посочени 25 метра, а действително са били 23 метра. В случая обаче, тази нередовност в акта е била отстранена по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН с издаване на наказателното постановление, в което вече правилно са били посочени 23 метра.

Относно липсата на втори свидетел при съставянето на акта, въззивният съд е посочил, че по този въпрос има произнасяне на АССГ, според което, макар да е налице нарушение, то не е съществено такова, понеже по никакъв начин не е ограничило правата на наказаното лице и възможността му да разбере нарушението, за което е санкционирано.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо и правилно.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд. Приетата от СРС фактическа обстановка, подробно описана в атакуваното решение, настоящият съд намира за правилна, като подкрепена от всички събрани по делото доказателства. В първоинстанционното решение са изложени обстойно всички факти и обстоятелства, обсъдените доказателства, изведените правни съображения, които напълно съответстват на фактите по делото.

По съществото на спора, СРС правилно е установил, че жалбоподателката е нарушила разпоредбата на чл.6, т.1 от ЗДвП, поради което правилно е ангажирана и административно – наказателната ѝ отговорност, предвидена в чл. 183, ал. 2, т. 1 от същия закон. Наложена санкция е в рамките на законоустановения размер.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е мотивирано, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК, поради което и твърденията на касатора са неоснователни.

Не се споделят аргументите, че обжалваното решение е постановено при неизяснена фактическа обстановка. Това обстоятелство е доказано с показанията на разпитаните по делото свидетели, снимковият материал от мястото на нарушението, а по възражението за допуснато нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН, правилно въззивната инстанция се е позовала на постановеното по този въпрос решение № 11889/07.04.2025 г. по адм. дело № 990/2025 г. по описа на АССГ, XII-и касационен състав.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и правилно, постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 130 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2417от 01.07.2025 г., постановено по НАХД № 5281/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 99-и състав.

ОСЪЖДА В. И. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община, с адрес: [улица], сума в размер на 130.00 /сто и тридесет/ лева, представляваща направените разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: